

ע"פ 62361/03/15 - מאיר גרברז גובר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ע"פ 62361-03-15 גובר נ' מדינת ישראל
לפני:
כב' השופט יעקב שפסר, אב"ד
כב' השופטת זהבה בוסתן,
כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטין
המערער מאיר גרברז גובר
נגד
המשיבה מדינת ישראל

נוכחים:

המערער ובא כוחו עו"ד ירון גיגי

ב"כ המשיבה עו"ד נח בונה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אנחנו נעתרים לבקשת המערער ומבטלים את פסק הדין מיום 25.10.15.

פסק הדין לגופו יינתן לאחר ההפסקה.

ניתנה והודעה היום י"ב כסלו תשע"ו, 24/11/2015 במעמד הנוכחים.

יעקב שפסר, שופט, אב"ד זהבה בוסתן, שופטת שמואל בורנשטין, שופט

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

עמוד 1

1. ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' הש' ע' רון) מיום 4.3.2015, במסגרתו הורשע המערער בהכרעת דין מנומקת, לאחר ניהול הוכחות, בשתי עבירות תקיפה ואיומים ונגזרו עליו חמישה חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 1,500 ₪ ופיצוי למתלוננים בסך 2,000 ₪.

2. רקע הרשעתו של המערער הינו אירוע מיום 29.10.08 בשעות הערב. כמפורט בכתב האישום, הגיע באותה עת טכנאי לתיקון דוד מים, שהוזמן על ידי המתלונן - שוכר יח"ד מהמערער, והחל בתיקון הדוד. במהלך עבודת התיקון, הגיע למקום המערער והחל דורש מהטכנאי בצעקות שיעזוב את המקום. הטכנאי בתגובה השיב לו כי הוא מסיים את העבודה ועוזב. המערער טען שזה לא מעניין אותו, משך את כבל החשמל, תלש אותו מנקודת החשמל וניתק את החשמל במקום. כן דחף המערער את הטכנאי, תפס בחולצתו ומשך אותו לשער המקום. המערער גם איים על הטכנאי באומרו: "אם היה לי נשק הייתי יורה בך, יש היום חוקים חדשים במדינה שלנו" וחזר ואמר "אם היה לי אקדח הייתי יורה בך". כן תקף המערער את המתלונן בכך שסגר את חלון הבית על ידו וגרם לו לחבלה במרפק.

3. ב-6.11.2014 ניתנה הכרעת הדין לפיה הורשע המערער, תוך שביהמ"ש קמא דחה את גרסתו של המערער ועדי ההגנה וקיבל את עדויותיהם של עדי התביעה. בית המשפט הרשיע כאמור את המערער בתקיפתו של הטכנאי ובאיומים כמפורט בכתב האישום. גם באשר לתקיפת המתלונן על ידי סגירת התריס על ידו, הועדפה גרסת המתלונן על פני העדויות האחרות ונקבע כי המערער אכן סגר את התריס על ידו של המתלונן. המתלונן אמנם התלונן מיד על חבלה אולם היא לא תועדה וטיבה לא הוברר, ועל כן נמנע ביהמ"ש קמא מלהרשיע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, שאף היא יוחסה לו בכתב האישום, והסתפק בהרשעת המערער בעבירה נוספת של תקיפה סתם.

4. במסגרת הכרעת הדין המשתרעת על לא פחות מ-28 עמודים, תיאר בית המשפט בהרחבה ובפירוט רב את העדויות והראיות השונות שבאו לפניו, ומצא תמיהות רבות באשר לגרסת המערער, אשר "אינה יכולה לעלות בקנה אחד עם מבחני הגיון ושכל ישר". בית המשפט קמא מצא כי תלונות המתלונן והטכנאי דומות בגרעין האירועים ולא נמצאו בין עדויותיהם בבית המשפט לבין הודעותיהם המשטריות, או בין עדויותיהם לבין עצמן, סתירות או פירכות למעט אי דיוקים קלים הנובעים ממרחק הזמן. מנגד, התרשם בית המשפט מהפרזה מצד המערער בעדותו לרבות פגיעות קשות שלא באו לידי אזכור כלשהו במסמכים הרפואיים מטעמו, דבר שתורץ על ידו בכך שהנזק התגלה רק לאחר מספר שנים. בית המשפט עמד גם על העובדה כי המערער, למרות גרסתו כי הותקף תקיפה קשה מאד, של עשרות מכות אגרוף ומכות באמצעות מברג לחזה ולראש, לא הגיש כל תלונה במשטרה, למחרת האירוע או בכלל, ובית המשפט דחה את גרסתו כי חיכה להיות מוזמן למשטרה, שכן עפ"י מזכר משטרתי הוברר כי נעשה נסיון לזמנו קודם לכן והוא נמנע מלהגיע. גם בתעודת חדר המיון אין כל אזכור לאותן עשרות מכות להן הוא טוען, וממצאי התעודה הרפואית שהוגשה מעלה ממצאים אחרים מגרסתו. בית המשפט גם דחה את טענתו של המערער לפיה לא יכול היה לבצע את שביצע נוכח מצבו הרפואי, זאת משעדותו של הרופא שהעיד בעניין זה לא תרמה תרומה ממשית שכן לא היתה בה התייחסות למועד הרלוונטי, והן משום כך שהטענה אינה עולה עם העבודות אשר הובאו בפני בית המשפט אף מטעמה של ההגנה. הן מהודעתו של המערער והן מהודעת עד ההגנה מטעמו במשטרה, עולה כי אכן ביצע את המיוחס לו

ודחף את הטכנאי לחלון, פעולה המצריכה מאמץ פיזי לא קל. בית המשפט מציין כי המערער התייצב לבדו לכל הדיונים, הגיע בכוחות עצמו לבית המשפט והתנהל לבדו במסדרונות בית המשפט ובאולם ללא עזרה וללא ליווי, ועל כן דחה את הטענה בדבר מוגבלותו של המערער בביצוע פעולות יומיומיות פשוטות, כטענה המנסה לאיין את יכולתו לבצע את העבירות שיוחסו לו. מכל האמור קבע בית המשפט כי המערער מגזים באשר למצבו ובוודאי באשר למצבו נכון למועד האירוע. במכלול האמור, לא נתן בית המשפט קמא אמון בגרסתו של המערער, ביחוד שלא נתמכה על ידי עדויות ההגנה האחרות, דחה את טענותיו ובכללן הטענה כי המדובר בהגנה עצמית, והעדיף על פניה את עדויות עדי התביעה, תוך שבחן את טענות המערער לגביהן ודחה אותן אחת לאחת.

5. בגזר הדין פירט בית המשפט קמא את טיעוני הצדדים, הערכים המוגנים שנפגעו, נסיבותיו האישיות של המערער, ושאלת ההרשעה בעניינו, ולאחר ניתוח מורחב של ההלכה בעניין זה מצא לדחות את הבקשה לביטול ההרשעה, זאת על אף היותו של המערער עורך דין ועל אף מצבו הרפואי וקבע, כי אין בעיסוקו של המערער כעו"ד כדי להביא להמנעות מהרשעה בשל כך, כשהאינטרס הציבורי מחייב אחרת. מעבר לכך קבע בית המשפט כי לא הוכחה פגיעה קונקרטית ועכשווית בעניינו של המערער.

6. באשר לעצם הענישה ציין בית המשפט כי מעבר לאינטרסים הציבוריים שמנה, המערער לא נטל אחריות ולא הפנים את חומרת מעשיו, ואולם נוכח מחלתו של המערער והעדר עבר פלילי, ועל רקע חלופי הזמן מצא לגזור עליו את העונשים כמפורט לעיל.

7. תמצית נימוקי הערעור היא כי נפלו בהכרעת הדין טעויות יסודיות ועל כן מבקש הוא לבחון מחדש את המשקל שיש לייחס לשיקולי ההתרשמות של ביהמ"ש קמא מהראיות והעדים בעת מתן הכרעת הדין. לטענתו, הואיל והכרעת הדין מבוססת בעיקרה על שיקולים שבהיגיון וכן על טעויות מהותיות, כך לטענת המערער, בהערכת מהימנות העדויות, מתקיימים החריגים לכלל אי ההתערבות.

8. המערער טוען כי שגה בית המשפט קמא משהעדיף את גרסת המשיבה על פני גרסתו. לטענתו, נקלע נגד רצונו לאירוע, הבחין בחושך בדמות שחשב שהיא פורץ. עוד טוען המערער כי המתלוננים רקמו קנוניה נגדו, ואין בעובדה שלא הזעיק את המשטרה באותו רגע, ללמד שלא חשב שמדובר בפורץ, וטוען כי הוא למוד ניסיון מפריצות קודמות והוא יודע שהמשטרה אינה נוטה להגיע במהרה.

באשר לנסיבותיו האישיות טוען המערער כי הינו בן 66, נכה 100% חולה בניוון שרירים, לא משך ולא גרר את המתלונן, וכי המחלה בה הוא לוקה אינה מאפשרת לו לבצע את הפעולות המיוחסות לו. המערער מודה שדחף את הטכנאי זאת לצורך גירושו מהחצר. כך גם העיד עד ההגנה יוסי בן דוד. המערער טוען כי נוכח הסכסוך שבין המערער למתלונן יש כדי לפגום במהימנות המתלונן ובמשקל שיש לייחס לעדותו, זאת בניגוד לקביעת בית המשפט קמא. המערער טוען עוד טענות מטענות שונות, שלא מצאנו מקום להתייחס אליהן, כגון טענת "זוטי דברים", "הגנה עצמית מדומה" ועוד, אשר נדחו, בצדק, על ידי בית המשפט קמא.

9. באשר לגזר הדין טוען המערער כי גם אם ייקבע שביצע את העבירות המיוחסות לו, על אף כפירתו - הרי שהיה מקום להמנע מהרשעתו ושגה בית המשפט קמא עת שקבע שבעניינו של המערער לא מתקיימים התנאים המצטברים שנקבעו בפסיקה להימנעות מהרשעה. המערער נעדר עבר פלילי, וזו הסתבכותו הראשונה עם החוק. חומרת העבירה ונסיבות והרקע לביצועה אינן מהחמורים אל מול ההשלכה שיש להרשעה עבורו. המערער עוסק מזה עשרות שנים כעורך דין פעיל ולהרשעה השלכות מרחיקות לכת לטענתו.

על כן, טוען המערער, קביעת ביהמ"ש קמא אינה מידתית ואינה משרתת את תכליות הענישה. המערער אף טוען לחלופי הזמן ולסיכויי האפסי לפיו יעבור שוב את העבירה.

10. בדיון שנערך לפנינו ביום 25.10.15, חזר ב"כ המערער על מכלול טיעוניו ולאחר שנשמעו טיעוני המשיבה כנגדו, מצאנו להציע לצדדים נוכח חלופי הזמן, מצבו הרפואי של המערער, והעובדה כי המתלונן לא מתגורר עוד במקום, להסכים לביטול ההרשעה וחלף הקנס ישולם פיצוי כתרומה לטובת הקהילה. נדגיש כי הצעתנו זו באה במישור הפרקטי וזאת לפנים שורת הדין ולא בשל העובדה כי התרשמנו שהערעור בדין יסודי. אדרבא, סברנו אז כמו שסבורים אנו עתה, כי לא נפלה כל שגגה מלפני בית המשפט קמא ודין הערעור להדחות, ואולם בשל שיקולים פרקטיים מצאנו להמליץ כאמור. הצדדים, לאחר שבחנו את הצעתנו בשיקול דעת, אף מחוץ לאולם בית המשפט מצאו לקבל את המוצע, תוך שהמערער עצמו הציע את הגוף לו הוא מבקש להרים את התרומה.

ואכן פסק הדין שניתן באותו המועד משקף את האמור.

11. והנה, לא יבש הדיו מעל פסק הדין ולמחרת הגיש ב"כ המערער בקשה למחיקת העובדה כי המערער ביצע המיוחס לו תוך שלא חוזר הוא מהסכמתו. במילים אחרות המערער עומד על חפותו מחד ומאידך מבקש הוא להותיר את פסק הדין בעינו, דבר שלא היינו יכולים לקבל. בנסיבות אלה ביקש לחזור בו מההסכמה ועמד על פסק דין לגופו.

12. דעתנו היא שלא היה מקום אף לביטול פסק הדין, שכן המערער היה נוכח בכל שלבי ההליך, כשהוא עצמו לא רק עורך דין במקצועו, אלא שהוא אף מיוצג ע"ד עו"ד נוסף מטעמו, ולא זו בלבד שהבין היטב את ההתנהלות בדיון, אלא שהציע בעצמו בעת הדיון לאן יתרם הסכום שנקבע והוסכם על ידו.

לאחר שזומנו הצדדים שוב לבחינת עמדתו של המערער והמערער חזר על בקשתו לביטול פסק הדין, סברנו, למען ניראות הצדק ולא רק עשייתו, כי יש לאפשר למערער את מבוקשו וכך הורנו בפתח דיון זה.

13. לגופו של הערעור, לאחר שעיינו בהודעת הערעור ובתיק בית המשפט קמא ואף שמענו את השלמת טיעוני הצדדים בע"פ לפנינו, לא מצאנו כל יסוד לערעור.

14. כאמור לעיל, הכרעת הדין סוקרת בהרחבה ובפירוט רב, את העדויות והראיות שהובאו בפני בית המשפט קמא, תוך ניתוחן הן על פי התאמתן בין לבין עצמן, הן על פי ראיות חיצוניות והן על פי הגיון הדברים והסתברותם המתבקשת, ומוצאת כי אכן המסקנה היא, שאכן הוכח המיוחס למערער. לעניין זה התייחס אף בית המשפט קמא במפורש, לשאלות מהימנות והעדיף גרסת עדויות התביעה על פני גרסת המערער בה מצא אי התאמות מהותיות אפילו ביחס אליהם בלבד (היינו בעדותו בבית המשפט אל מול הודעותיו שלו עצמו במשטרה) ולא נתן בה אמון.

לא זו בלבד שהכרעת הדין על כל מרכיביה מבוססת כראוי, אלא שלדעתנו אין אף בהערות שציין ב"כ המערער, ככל שקיימים כאלה, כדי לפגום בה בצורה כלשהיא, בהיותם שוליים לעיקר. זאת ועוד, כידוע, משמדובר בקביעות עובדתיות טהורות ובקביעות מהימנות המבוססות בין היתר על התרשמות הערכאה הדיונית והאמון שמצא בעדויות אלה ואחרות, הרי שהכלל הוא הימנעות ערכאת הערעור מהתערבות בממצאים אלה, אלא במקרה חריג, שודאי אינו מתקיים בענייננו.

על מנת שלא להותיר את הדף חלק נציין, כי אף אנו מצאנו חוסר סבירות והגיון בגרסתו של המערער. כך למשל לא מצאנו כל הגיון שהטכנאי יתקוף את המערער, אלא אם אכן התנפל עליו המערער קודם. אנו מאחלים למערער בריאות טובה ואיתנה, ואולם נעיר, גם אנו התרשמנו, כפי שהתרשם בית המשפט קמא כי על אף מצבו הרפואי של המערער, הגיע הוא לבדו לאולם בית המשפט ואף דחף לבדו את דלת האולם הכבדה, בלא כל עזרה מספר פעמים, בצאתו מהאולם ובכניסתו אליו. על כן, לא נוכל לשלול את קביעת בית המשפט קמא לפיה מגזים המערער במצבו וכי בהחלט יכול היה לבצע את העבירות שיוחסו לו.

15. כך גם לגבי גזר הדין: בית המשפט קבע את קביעותיו ועונשו של המערער כשמביא הוא בחשבון את מכלול השיקולים לחומרא ולקולא. לא נפלה כל שגגה מלפניו גם בעניין זה, כמו גם במסקנתו הנוגעת לשאלת ההרשעה, ולא נראה לנו, בכל הכבוד הראוי, כי עניינו של המערער דנן מצדיק החרגתו ואי הרשתתו. כללי החוק והפסיקה בענין סוגית ההרשעה ידועים, ולא כאן המקום להרחיבם. מי שהודה בביצוע עבירה פלילית או שהוכחה אשמתו - מורשע. "ברירת המחדל" היא הרשעה, ואי הרשעה הינה חריג לכלל ונקבעת במקרים מיוחדים ויוצאי דופן, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה, מקרים בהם רב הנזק על פני התועלת. בענייננו, לא נוכל לקבוע שהתקיים איזה מהמרכיבים האמורים: מדובר בעבירות שסוגן, ריבוי ונסיבות ביצוען אינו מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, וכן לא התרשמנו מפגיעה חמורה במערער, כנטען על ידו. יש לזכור כי לא זו בלבד שהמערער אינו מכיר בעבירות שביצע, שלא לדבר על הפנמת חומרתן, אלא שהוא ממשיך ועומד על טענתו כי לא ביצע את העבירה ואין להרשיעו. על עמדתו זו עמד המערער לאורך כל ההליך, אף לאחר שהורשע בדין, ואף לפנינו, הן בטיעונו כנגד הכרעת הדין והן לאחר שעמד על חזרתו מההסדר שהקל עימו בעניין זה, וביטל את הרשתתו, וזאת נוכח התנגדותו לקביעה כי ביצע את המיוחס לו אף בלא להרשיעו. כידוע, אחד מהשיקולים הנדרשים בהמנעות מהרשעה הינה יחסו של הנאשם לעבירה. משהמערער אינו מוכן להפנים את חומרת מעשיו, אין מנוס אלא מלהותיר את ההרשעה לרבות הענישה בצידה על כנה הנדרשת לצורך הרשתתו מביצוע עבירות דומות בעתיד, ואין להחריג את עניינו ביחס לאחרים. ראוי אף להזכיר, כי בית המשפט קמא מצא לנכון לציין, כי המערער

בחר לנהל את ההליך באופן לא יעיל, ולהאריכו יתר על המידה בחקירות ממושכות ומייגעות שחלקן אינו רלוונטי. בנסיבות אלה, לא ניתן להביא באופן משמעותי את שיקול חלוף הזמן לזכותו של המערער.

16. ולסיום, באשר לנסיבות האישיות של המערער נציין, כי זולת קביעה כללית בדבר הנזק שעלולה להסב לו בעתיד הרשעתו, לא הונחו כל ראיות של ממש בדבר נזק קונקרטי חריג, השונה משמעותית ממצבם של אחרים במצבו של המערער דנן.

17. נוכח האמור נדחה הערעור על שני חלקיו.

ניתן והודע היום י"ב כסלו
תשע"ו, 24/11/2015 במעמד
הנוכחים.
יעקב שפסר, שופט, אב"ד

שמואל בורנשטיין, שופט

זהבה בוסתן, שופטת